

Најава председника Србије да ће да премости реку Ибар и да јој одреди нови ток ка новопазарској котлини делује превише амбициозно. Ово помало личи на оне неуспеле претње Приштини када је перманентно подизао борбену готовост Војске Србије, шетао тенкове на релацији Краљево-Рашка, држао хитне седнице за националну безбедност а крајњи ефекат је – тресла се гора, родио се миш.

Албански медији у Приштини према идеји председника Србије односе се са подсмехом, подругљиво, исмејавају га, знајући да он у тренутној констелацији односа снага у свету подсећа на Нејаког Уроша. Знају они да он нема ни куражи, ни смелости, ни храбрости за тако нешто. Много би било мачку говеђа глава, каже српска народна пословица. Његов пријатељ, председник Албаније, каже за идеју премошћавања реке Ибар да је то политички фолклор и предизборна кампања председника Србије.

Ово стога јер је цео хидросистем изградила Република Србија а кредит враћала и после

1999. године све до 2011. године. Хидросистем Ибар-Лепенац је и по људским и по божјим законима власништво грађана Србије

Ако стварно жели да се бави Ибром-Лепенцом и да остане на становништу сопствене изјаве „Не дам Валач, не дам Газиводе“ он би од Приштине а преко својих пријатеља у ЕУ требао да затражи да Влада Србије именује управљачку структуру у систему Ибар-Лепенац. Ово стога јер је цео хидросистем изградила Република Србија а кредит враћала и после 1999. године све до 2011. године. Хидросистем Ибар-Лепенац је и по људским и по божјим законима власништво грађана Србије.

Српско национално веће КиМ нада се да ће Приштина тај предлог да одбије а Београд би онда морао да поништи свој споразум о енергетици са сепаратистичким властима у Приштини. После тога Београд мора да се бори за оно што му припада. А то је да од две термоелектране једна мора да припадне Србима на КиМ јер их је градила Република Србија. Бизарно делује да Срби из централног Косова на километар од термоелектрана траже запослење у Костолцу и Колубари а не у електранама које су изграђене на њиховом земљишту.

Необично делује да одмах по предаји Вача и Газивода Приштина са владом у Тирани прави енергетску заједницу. Пре тога је тузланка Зорана Михајловић као министарка енергетике прекинула комуникацију на релацији север КиМ-централна Србија. Ваљда из разлога да би се та енергетска заједница заокружила. Прекинута је веза између Зубиног Потока и Новог Пазара, као и између Рашке и Лепосавића.

Промена тока реке Ибра сигурно да би у великој мери погодила Албанце јер се пијаћом водом снабдева и Приштина и Вучитрн и Србица и јужна Митровица али и Срби јер иста вода служи и за потребе општина Северна Митровица, Звечан и Зубин Поток

Београд треба, не због Приштине него због себе, да на пет километара од Рибарића изгради хидроценталу која по габаритима би била иста као она у Газиводама, али би за разлику од Газивода имала сталну производњу струје. Иначе, првобитна идеја за изградњу хидросистема Ибар-Лепенац била је управо ту изнад Рибарића, где се потапа најмање насеља. Међутим, ондашњи комунисти у Приштини са Махутом Бакалијем нису се сложили већ су тражили да брана буде у селу Кошутову чиме би цео Ибарски Колашин био потопљен. Српски комунисти са албанским су се ипак договорили, с обзиром да Београд финансира, да се не потопи цео Ибарски Колашин него само пола па је стога направљена брана у селу Газиводе. У оквиру изградње те нове хидроцентрале Београд би могао да изгради тунел према новопазарској котлини више из разлога да с пролећа када су велике кише тај тунел одводи вишак воде.

Промена тока реке Ибра сигурно да би у великој мери погодила Албанце јер се пијаћом водом снабдева и Приштина и Вучитрн и Србица и јужна Митровица али и Срби јер иста вода служи и за потребе општина Северна Митровица, Звечан и Зубин Поток. Једноставно казано, Србија би могла да изгради нову хидроценталу на реци Ибру изнад Рибарића код села Батраге али не из револта према Приштини него из њених потреба за електричном енергијом.

